Creşterea spirituală (6)

Creşterea spre maturitatea spirituală

Willem Johannes Ouweneel

© Bode, Online începând de la: 26.09.2018, Actualizat: 26.09.2018

soundwords.de/ro/a11321.html

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Versete călăuzitoare: 1 Petru 2; Romani 12.2

Creştere spre mântuire

Apostolul Petru scoate în evidenţă responsabilitatea credinciosului în felul următor: »Ca nişte prunci născuţi de curând, să doriţi din tot sufletul laptele duhovnicesc şi curat, pentru ca prin el să creşteţi spre mântuire« (1 Petru 2.2). Noi nu ne putem ascunde sub faptul că »Dumnezeu dă creşterea« (compară cu Coloseni 3.6). În sine însuşi aceasta este desigur adevărat, dar dacă noi nu vrem creşterea, atunci nici nu vom creşte. Petru ne arată clar, că noi trebuie să dorim după »laptele duhovnicesc şi curat«. Laptele nu ni-l putem prepara singuri. Dacă suntem încă copilaşi mici, nici măcar sticla cu lapte nu o putem duce la gură. Însă un copilaş poate desigur să facă două lucruri: să dorească după lapte – şi aceasta de exemplu prin plâns – şi să bea. Cine nu cere şi/sau nu bea, aceluia nu i se poate ajuta. Unui copilaşi i se poate pune sticla la gură, dar dacă copilul nu vrea să bea, nu foloseşte la nimic. De aceea este desigur adevărat, că laptele trebuie să vină de la Dumnezeu şi numai El poate lucra creşterea – dar cine nu vrea să bea din acest lapte, acela se va pipernici. Dumnezeu îngrijeşte să fie lapte; dar voi trebuie să soriţi după el şi să beţi,

spune Petru.

Important este şi felul în care este descris aici ţelul final al creşterii spirituale. Este o »creştere spre mântuire«. Acesta este unul din multele exemple din Noul Testament în care »mântuirea« are un înţeles de viitor. Este tot aşa ca şi cu cuvântul »desăvârşit« (sau »desăvârşire«), pe care l-am discutat într-un articol anterior. »Desăvârşit« înseamnă ori ceea ce noi am devenit în momentul întoarcerii noastre la Dumnezeu, ori ceea ce noi trebuie să devenim aici pe pământ prin creştere spirituală, ori ceea ce noi vom fi abia atunci când vom fi în fericirea cerească. Tot aşa este şi cu »mântuirea«. Uneori ea înseamnă ceea ce noi am devenit în momentul întoarcerii noastre la Dumnezeu, ca în Efeseni 2.5,8: »Prin har sunteţi mântuiţi, prin credinţă«, şi în 2 Timotei 1.8,9: »Dumnezeu ne-a mântuit«. Deseori »mântuirea« înseamnă ceea ce noi vom obţine abia la revenirea Domnului şi la înviere, ca în epistola către Romani: »Deci cu atât mai mult acum, fiind îndreptăţiţi prin sângele Lui, vom fi mântuiţi prin El de mânie« (Romani 5.9). »Noi … suspinăm în noi înşine, aşteptând înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru. Căci în nădejde am fost mântuiţi.« (Romani 8.23,24). »Acum mântuirea este mai aproape de noi decât atunci când am crezut« (Romani 13.11).

Tot aşa spune şi Filipeni 3.20,21: »Dar cetăţenia noastră este în ceruri, de unde şi aşteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos. El va schimba trupul stării noastre smerite şi-l va face asemenea trupului Său de slavă.« Şi tot aşa în epistola către Evrei: »... care vor moşteni mântuirea« (Evrei 1.14); »De aceea şi poate să mântuiască în chip desăvârşit pe cei care se apropie prin El de Dumnezeu, pentru că trăieşte pururi, ca să mijlocească pentru ei« (Evrei 7.25).

Pe lângă primul şi al treilea înţeles acum ne interesează cel mai mult acela care are a face cu creşterea spirituală: »să creştem spre mântuire«. Acestea sunt cazurile în care obţinerea mântuirii este direct legată de responsabilitatea noastră. Aşa spune Pavel în Filipeni 2.12: »duceţi până la capăt (sau duceţi la bun sfârşit prin lucrare) mântuirea voastră, cu frică şi cutremur«; şi în 2 Timotei 3.15: »... Sfintele Scripturi, care pot să-ţi dea înţelepciune spre mântuire, prin credinţa în Hristos Isus«. La Petru vedem că el foloseşte cuvântul în toate cele trei înţelesuri ale lui. Primul înţeles îl găsim în 1 Petru 3.20, unde este în legătură cu botezul: noi suntem mântuiţi, aşa cum se exprimă prin botezul nostru. Al treilea înţeles îl găsim în 1 Petru 1.5: »Voi sunteţi păziţi de puterea lui Dumnezeu, prin credinţă, pentru mântuire«, şi în 1 Petru 4.18: »... dacă cel drept

scapă cu greu …«.

Al doilea înţeles îl găsim în afară de 1 Petru 2.2 şi în 1 Petru 1.9: »… primind ca sfârşit al credinţei voastre, mântuirea sufletelor voastre.« Aici „sufletul” nu stă în contrast cu „trupul”, ci Petru foloseşte acest cuvânt exact ca în 1 Petru 3.20, unde opt „suflete” au fost salvate în corabia lui Noe. „Suflete” înseamnă aici „persoane” ca în strigătul de ajutor SOS (save our souls). Ţelul final al drumului nostru de credinţă este, că „sufletele noastre”, aceasta înseamnă „noi”, vom fi salvaţi. În expresii ca cele din 1 Petru 1.9 şi 1 Petru 2.2 se contopeşte într-un anumit sens înţelesul al doilea şi al treilea al »mântuirii«. Căci această mântuire este într-adevăr legată de responsabilitatea noastră, dar ea va fi obţinută definitiv abia în fericirea cerească. Maturizarea este un proces permanent de creştere, care în sensul deplin va fi obţinută abia atunci. Dar nu este cu nimic mai puţin un proces de creştere la care noi înşine trebuie să lucrăm, ca şi cum obţinerea rezultatului final ar depinde de noi. Aceasta pune un accent deosebit pe înţelesul creşterii spirituale şi ne arată seriozitatea stării, dacă rămânem mereu copilaşi.

Noi trebuie să începem să creştem spiritual, ca şi cum sufletul

şi mântuirea noastră ar fi dependente de aceasta. Noi creştem spre mântuirea deplină în fericirea cerească. Cu cât devenim mai maturi pe pământ, cu atât ne vom asemăna mai mult cu ceea ce vom fi în cer în chip desăvârşit. Desăvârşirea în sensul deplin nu o vom obţine niciodată pe pământ; dar prin creştere ne apropiem tot mai mult de această desăvârşire. Astfel înţelegem că Pavel »aleargă spre ţintă, pentru premiul chemării de sus a lui Dumnezeu, în Hristos Isus«, aceasta este: după „desăvârşire” (Filipeni 3.12-14). Aici pe pământ el nu-l va obţine niciodată, căci el este păstrat în cer; dar el se apropie tot mai mult de el prin alergare! Şi cu cât se apropie mai mult de desăvârşire, cu atât mai strălucitoare apare lumina cerului pe drumul său. Maturitatea spirituală este apropierea maximă, care se poate obţine, de desăvârşirea mântuirii cereşti.

Transformarea

Sunt şi alte verbe în Noul Testament, care descriu procesul creşterii spirituale, mai ales verbele „a modifica, a transforma” şi „a înnoi”. Sunt cuvinte diferite care sunt traduse cu „a transforma”, dar noi ne îndreptăm spre un cuvânt deosebit, care descrie o schimbare foarte profundă. Este vorba de un cuvânt grecesc, din care derivă cuvântul „metamorfoză”. Elevii

învaţă cuvântul în lecţiile de biologie, căci „metamorfoza” este „transformarea” pe care o parcurg insectele, când ele dintr-o larvă (omidă) devin un „cocon”, din care apoi apare insecta matură (muscă, ţânţar, fluture). Literalmente „metamorfoza” înseamnă „schimbarea formei (sau înfăţişării)”. Este de fapt acelaşi lucru cu ceea ce se exprimă prin cuvântul „transformare”, descendent din latină. Dumnezeu vrea ca credincioşii în timpul procesului lor de creştere să facă o astfel de „transformare” sau „schimbare”. În momentul în care ei au venit la credinţă, ei au devenit copii ai lui Dumnezeu şi au fost îmbrăcaţi cu omul nou. La aceasta nu se poate schimba nimic şi nu se poate adăuga nimic. Şi totuşi trebuie să aibă loc o „schimbare”. Concret aceasta înseamnă: noi trebuie să devenim practic (adică, în faptele noastre) ceea ce noi suntem deja începând cu întoarcerea noastră la Dumnezeu. Cine a fost îndreptăţit trebuie să înveţe să trăiască drept. Cine a fost sfinţit, trebuie să înveţe să umble în sfinţenie. Cine a fost îmbrăcat cu omul nou, trebuie să înveţe să arate trăsăturile de caracter ale omului nou. Cine a devenit un copil sau un fiu al lui Dumnezeu, trebuie să arate crescând comportarea care se potriveşte unui copil sau fiu al lui Dumnezeu. Fii ceea ce tu eşti, ca să exprimăm aşa. În acest sens de fapt nu este vorba de o altă „înfăţişare” nouă, căci principial această înfăţişare am primit-o

la întoarcerea noastră la Dumnezeu. Dar înfăţişarea nouă trebuie să fie vizibilă practic, şi aceasta nu are loc de la sine. Pentru aceasta este necesar un proces de învăţare şi creştere.

Vrem să privim două locuri din Scriptură, care exprimă aceasta. În Romani 12.2 citim: »Să nu vă conformaţi (asemănaţi) veacului acestuia, ci să fiţi transformaţi, prin înnoirea minţii voastre, ca să puteţi înţelege care este voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută şi desăvârşită.« Acest cuvânt „a transforma” este cuvântul puternic „a metamorfoza”, „a schimba înfăţişarea”. Pavel foloseşte în epistola către Romani de două ori cuvântul „asemenea”. Dumnezeu ne-a »hotărât mai dinainte să fim asemenea chipului Fiului Său« (Romani 8.29), şi »să nu vă conformaţi (asemănaţi) veacului acestuia, ci să fiţi transformaţi, prin înnoirea minţii voastre« (Romani 12.2). În limba greacă însă aceste două cuvinte nu sunt identice. Primul cuvânt (cuvânt primar: *morphè*) se referă mai mult la partea lăuntrică, care devine vizibilă şi în exterior (compară cu Marcu 9.2 „transfigurat”; 16.12; Filipeni 2.6 „înfăţişare”). Al doilea cuvânt (cuvânt primar: *schèma*) arată mai mult înfăţişarea schimbătoare (vezi 1 Corinteni 7.31 şi Filipeni 2.8 (înfăţişare, prezentare la exterior). Este de înţeles că „asemănare, conformare” în Romani 12.2 nu derivă de la *morphè*, ci de la

schèma: un credincios, care în principiu poartă în sine chipul Fiului lui Dumnezeu, niciodată nu mai poate înlăuntrul fiinţei lui să fie „asemenea” lumii, dar cu regret el poate gândi în felul lumii, poate vorbi şi lucra în felul lumii, o poate imita! Aceasta nu trebuie să fie, spune Pavel; credinciosul trebuie să „se transforme”. Remarcabil este deci, că *morphè* în versetul nostru nu se regăseşte în cuvântul „asemănare”, ci în cuvântul „a transforma”! Credinciosul este principial făcut după chipul Fiului lui Dumnezeu (Romani 8.9), dar el trebuie să devină şi practic acest chip. Aceasta are loc mai întâi lăuntric, şi în consecinţă aceasta trebuie să devină vizibil în acţiunile lui exterioare şi umblarea lui. Mulţi credincioşi rămân prea mult timp o „omidă”, care rămâne legată de pământ şi se satură cu lucrurile bune ale pământului. Aceasta este „gândirea la lucrurile pământeşti” (compară cuFilipeni 3.19). Cine devine practic asemenea chipului Fiului lui Dumnezeu, primeşte aripi ca un fluture, care se înalţă spre cer, şi hrana lui va fi mierea din ţara făgăduită (compară cu Coloseni 3.1-3). Scriptura arată clar, că aici pe pământ este deja posibil, şi porunceşte chiar, să fii practic un om „ceresc”, aceasta înseamnă, să te asemeni cu marele »Om din cer« (compară cu 1 Corinteni 15.47-49).

Epistola către Romani 8.29 arată că, principial, la întoarcerea

noastră la Dumnezeu noi am fost făcuţi şi lăuntric asemenea chipului Fiului lui Dumnezeu. Romani 12.2 arată că noi trebuie să fim transformaţi tot mai mult şi practic lăuntric în acest chip – ceea ce desigur trebuie să se vadă şi în exterior în vorbirea şi faptele noastre. Ca să exprimăm aşa: să devii ceea ce eşti! Tu eşti (în ceea ce priveşte poziţia) asemenea Fiului lui Dumnezeu, dar să devii (în ceea ce priveşte practica) tot mai mult asemenea acestui chip. Este vorba de o schimbare sau înnoire a gândirii noastre, a mentalităţii, a atitudinii spirituale, a imaginii noastre generale cu privire la lume, la viaţă, la Dumnezeu, la toate lucrurile. Cine tocmai s-a născut din nou, nu are încă această privire deplină asupra realităţii; aceasta trebuie încă să crească. El are, ca să spunem aşa, potenţialul pentru aceasta. În omidă se află structurile celulare, din care în timpul stadiului de cocon se dezvoltă fluturele. Potenţialul pentru aceasta este prezent de la început. Dar abia în timpul dezvoltării se realizează acest potenţial. Şi dacă în timpul dezvoltării ceva se derulează greşit, nu se realizează această stare finală. Tot aşa este şi în viaţa de credinţă. Fiecare credincios are de la început potenţialul de a deveni un „fluture”, care îşi desface aripile lui măreţe pentru a zbura spre cer. Dar dacă ceva se derulează greşit în dezvoltare, credinciosul rămâne mereu o omidă, care nu ştie nimic despre cer, ci se hrăneşte permanent cu lucrurile

de aici.

Semnele caracteristice ale transformării

Pe ce se poate vedea, dacă un credincios a avut realmente parte de această transformare foarte practică? În privinţa aceasta primim în Noul Testament o serie de răspunsuri diferite, care se completează reciproc în chip minunat şi în această serie de articole am văzut un număr mare din ele. În Romani 12.2 este acest răspuns: »... ca să puteţi înţelege care este voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută şi desăvârşită.« Putem să alăturăm şi versetul 1: »Vă îndemn, dar, fraţilor, pentru îndurările lui Dumnezeu, să aduceţi trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta este slujirea voastră înţeleaptă.« Acesta este ţelul final al creşterii spirituale: dăruire faţă de Dumnezeu ca jertfă sfântă, plăcută Lui; o dorinţă de a face voia lui Dumnezeu cea bună, plăcută şi desăvârşită; şi capacitatea de discernământ cu privire la ce este această voie; şi puterea spirituală de a împlini realmente această voie. Vom reveni mai târziu la aceasta, când vom privi mai îndeaproape noţiunea de „sfinţire”, dar acum rezumăm într-un cuvânt: dăruire. Să cunoşti voia lui Dumnezeu, şi dispoziţia de a o împlini sunt desigur un element esenţial al creşterii spirituale

(compară cu Efeseni 5,17; Coloseni 1.9,10; 4.12; 1 Tesaloniceni 4.3,4; Evrei 13.20,21).

Tradus de la: Geistliches Wachstum (6)

Tradus din *Bode van het heil in Christus,* Vaassen, NL, Ediţia 140, Nr. 10, Decembrie 1997, pag. 253–257

Traducere: Ion Simionescu